

fun staaer min egen Overbeviisning og Samvittighed til Ansvar for, hvad jeg gør, saaledes lader jeg mig ikke affrætte af Hensynet til, hvorvidt jeg vinder enten Bifald eller Dadel her eller andre Steder, — dette Sidste er for mig aldeles ligegyldigt.

Frolund. Den sidste Bemærkning af den ærede Taler er mig aldeles uforstaaelig. Det har naturligvis ikke kunnet falde mig ind at ville instruere, at noget Medlem her skulde tale og stemme anderledes end efter sin fulde Overbeviisning. — Hvormeget det ærede Medlem fra Weile (Lehmann) maatte mene at være oplyst over min Dom eller at staae over mig, er mig temmelig ligegyldigt, hvilket jeg vist ikke behøver at sige ham. — Med Hensyn til hvad der er ytret om Ministeriets Stilling, vil jeg kun bemærke, at vi lige siden 1849 bestandig have faaet Løfter og Udtalelser i samme Retning, hvori vi have faaet dem iasten, men vi skulle dog huske paa, at Løfte er Et, og Indfrielse et Andet; ja, lad mig først see, at Løfterne indfries, saa vil jeg sige, at jeg har taget feil.

Drejfer: I Anledning af denne sidste Udtalelse skal jeg blot gjøre den korte Bemærkning, at den ærede Taler vil faae dette at see, naar der gives Landstinget fornøden Tid til at vise det, han onskede, det skal vise.

M. P. Bruun: Jeg har altid staaet i den Formening, at Hensigten med at nedsette et Udvalg var at faae Sagerne tilstrækkelig drøftede, at man derfor i Reglen nedsetter Udvalg netop i store og vigtige Sager. Vi vide tillige, at vi have to Thing, og jeg veed ikke, at der staaer Noget i Regulativerne om, at det er tilstrækkeligt, at der i eet Thing nedsettes et Udvalg for at drøfte Sagen fuldstændig. Derfor vi gjøre os det til en Regel, at vi, fordi en Sag kommer seent til dette Thing, tage den, som den er uden at nedsette et Udvalg, saa vil det sige det Samme som, at vi

etablere den Regel, at det er tilstrækkeligt, for at en Lov skal faae den nødvendige Behandling, at den har været drøftet i et Udvalg i det ene Thing og discuteret og afstemt af begge Thingene. Jeg vil altsaa tillade mig at anbefale, at vi uden Videre gaae til Medfattelsen af et Udvalg, uden at lade os affolde derved, at Følgen deraf mulig og sandsynlig bliver den, at dette Lovforslag ikke gaar igjennem i denne Sessjon. Naar en æret Taler fra 2den Kreds i dette Dieblit ytrede, at vi siden 1849 ikke have faaet Andet end Løfter i Henseende til det Forhold, som her er under Omhandling, saa vil jeg dog tillade mig at henvise ham til Afhændelsen af Fastegodsset paa Domainerne og paa Sorø Gods. Jeg troer, at han der vil finde en Indfrielse af et ikke saa ubetydeligt Løfte, forsaavidt der skulde have eksisteret et Løfte. Jeg anseer det rigtignok for sandsynligt, at Medfattelsen af et Udvalg vil føre til, at Loven ikke kommer ud i denne Sessjon, og jeg skal derfor, da jeg agter at stemme for et Udvalg, tillige udtale, at jeg fra mit Standpunkt ikke vilde have nogen Betænkkelighed ved Loven, som den foreligger, ved dens Principer. Jeg kunde rigtignok have ønsket Afkilligt, selv hvad Principet angaaer, anderledes, men jeg vilde dog kunne have gaaet ind paa den. Jeg udtaler dette udtryksfælt, fordi jeg dermed vil gjøre en Indsigelse imod, hvad den samme ærede Landstingsmand synes at antage, at det, at stemme for et Udvalg, skulde være det Samme som at stemme imod selve Loven.

Re t t e l s e.
Nr. 65, Sp. 1007, Lin. 24 og 25 f. o.: „og kun den laveste og den høieste Gage ere undtagne“ læs: „og kun den høieste Gage er undtaget“